

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petiristopne po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Ozirajmo se bolj na jug.

Jedna tistih idej, katerih nikdar ne bi smeli izpuščati izpred očíj, katero nam je treba gojiti isto tako, kakor idejo zjedinenja našega, o katerej smo govorili v člankih „o političnem idealizmu“, je ideja naše jugoslovanske skupnosti. Ideja zjedinenja našega z najbližjimi nam brati Hrvati je tako naravna, nam tako blizu ležeča, da bi niti treba ne bilo, povdarjati je še posebej, govoriti o njej obširno, ker se razumeva sama ob sebi. Ali ukroj političnega našega življenja postal je nekako tak, da je razdvojl v dve državni polovici najbližje krvne brate, in naravno je, da se tedaj v praktični politiki nikakor nismo mogli ozirati toliko na južne svoje brate, kakor bi bilo želeli.

Nesrečni dualizem, čegar zli nasledki se bodo morda danes ali jutri pokazali očito, postavil je, ali saj hotel postaviti neko kitajsko steno mej nami in Hrvati, in resnica je, da je v zadnjem času naše mejsobno občevanje postalo nekako bolj redko, ravno vsled te stene. Loči nas sicer le neznatna reka, razlika mej nami in Hrvati je tako mala, da bi ob ugodnih političnih razmerah naše približevanje bila najlažja in naravna stvar. Ali praktična politika veže nas na Dunaj, kjer hvala Bogu, imamo slovanskih bratov tudi dovolj, Hrvate pa v Budimpešti. Obstoječih razmer ne moremo kar na mah predrugačiti, treba jih je uvažati in v poštev jemati tako, kakor se nam kažejo, a nič nam ne brani, da v interesu narodnega svojega napredka ne povdarjamo in ne gojimo onih idej, o katerih sodimo, da jedino morejo privedi nas do boljše bodočnosti.

Veseli nas posebno videti, da tudi v Hrvatih ni izumrla ideja našega jedinstva, in da baš v poslednjem času jo toplo zagovarja odlični organ hrvatskih domoljubov. Zagrebški „Obzor“ govoreč ob izidu volitev na tej strani Litve, konstatoval je, da ga je obradoval izid deželnozbornih volitev štajerskih, a da ga je užalila nesloga, vsled katere so propali Čehi pri mestnih volitvah na Moravskem. Dalje pa pravi: „O tem ni se varati: Taaffeova vlada je ali uspavala Slovane, ali pa jih je razdelila. V nijedni cislitavski zemlji Slovani neso več

jedna sama kompaktna stranka, razun v Istri in nekako na Štajerskem in Koroškem. Na Češkem, Moravskem, Šlezkem, Kranjskem razdeljeni so, in tudi v Dalmaciji sme se reči, da je razcep že gotov. Ko je došla na krmilo vlada Taaffeova, izdala je kako naredbo, ki za Slovane ni bila toliko nepravična, kakor naredbe prejšnjih vlad, imenovala je semtertja kacega uradnika Slovanom povoljnega, a Slovani položili so vsled tega orožje, pomirili so se. „Nunc patimur longae pacis mala; saevior armis, luxuria incubuit“, peval je Juvenal. Če mestu „luxuria“ rečemo: letargija, zaspanost, morejo se besede latinskega pesnika porabiti najboljše za odnošaje na oni strani Litve.

Seveda ta letargija ni mogla prešiniti vseh slojev, ustali so rodoljubi, da probude narod in se boré za stari program, za narodne ideale, za narodna prava. Odtod razdor, razcepljenje. Da je v tem razdoru, borba mladih naperjena proti starim, izkušenim in zaslužnim rodoljubom, to je žalostno; ali zopet oni ne morejo zahtevati, da se zaradi njihovih starih zaslug, zaradi obzira do katerega imajo pravico, odobrava za vsako ceno njih politika ter se zmatra za jedino spasonosno. Na Češkem je mladočeška stranka tako organizovana, da ne more biti bolje, od dne do dne se marsi pohvaliti z uspehi, katerim mnogo doprinašajo pogreški Staročehov in vlade. Pri prvih volitvah — a najbližje so volitve za državni zbor — bodo gotovo Mladočehi priborili si večino.

Na Kranjskem je tudi verjetno, da bodo voljeni odločni zastopniki, ter gledali bolje na narodno pravo, nego na male administrativne uspehe. Na Kranjskem vlada daje Slovincem semtertja kako mrvico, a to v dvojno svrho. Prva je ta, da bi Slovenci kranjski zapustili Slovence štajerske in koroške, da bi se ti lagljeje ponemčevali. Druga svrha je ta, da bi Slovence uspavala ter jih odvrnila od širjih idej od zjedinenja s Hrvati, goječa neki separatistični slovenski patrijotizem, proti hrvatski misli. Ali Slovenci, kakor vsi Slovani, vedo, da pri današnjem sestavu ni mogoče Slovanom, da se razvijajo. Naj bode kolikor hoče popustljiva in pravična proti Slovanom na oni strani Litve, centralna vlada,

po neizogibnih zahtevah sestava, bode imela na sebi vedno nemšk značaj.

Nam ni rešitve nego v zjedinenji. Kri, narodni interesi, narodna bodočnost napotuje Hrvate, Slovence in Srbe na to, da se Hrvatska, Slavonija, Dalmacija, Kranjska, Istra, južna Štajerska in Koroška spojé v jedno politično telo, v jedno hrvatsko državno skupino. O tem moramo biti uverjeni; treba je, da vsi to vedno povdarjamo. Ne smemo tega zatajevati zaradi oportunitete. V Zadru in v Ljubljani posebno ne smejo molčati. Jedinstvo naše domovine in njena samostalnost, njena neodvisnost, to bodi naš program, naše geslo.“

Tako „Obzor“. Kakor smo že rekli v početku, za „praktično“ politiko, mogó se morda nazvati te misli preidejalne, ali povdarjati nam je, da jedino če bomo vztrajno gojili te ideje, če bomo skušali uvesti jih v življenje, bomo dosegli boljše bodočnost, kajti preslabi smo, da se sami moremo ubraniti silnemu navalu dveh kulturnih narodov, ki z vsemi silami delata na to, da nas izbrišeta iz knjige živih ter razvijeta zastavo svojo na grobovih naroda slovenskega. Y.

Rusija in Nemčija.

(Konec.)

Pri vsej svoji prostranosti je zahodna črta tako zavarovana, da bode treba neizmernih žrtev, nadvladati jo. Vrh tega so pa ogromni prostori sami ob sebi jako važen zaveznik Rusiji. Bismarck sam je nedavno izrekel se, kako težavna, dolgotrajna in razmeroma usodna bi utegnila biti vojna s severno velesilo. Neizmerna sarmatska ravan ima pač najlepše prostore za novodobne bitke, v katerih bode na obeh straneh jeden milijon komitantov, ali celo več, a dežela je maloobljudena, primitivna ter prodirajoči vojski ne daje nikakih sredstev. Ondu je vse drugače, nego je bilo 1866. leta na Češkem in 1870. leta na Francoskem, v deželah, kjer se „mleko in med cedi“, kjer je gosto prebivalstvo in kjer so se Prusi še le do sitega napasli. Na Češkem in na Francoskem bilo je ugodno za vojake, ondud je bil v istini „ein frischer fröhlicher Krieg“, vse drugače pa bode na ruskem ozemlju,

LISTEK.

Iz nočnega pohajanja.

Česki napisal E. Jelinek; poslovenil V. Nevin.

Družba, zbrana na večer pri panstvu Zarickih, razšla se je nepričakovano rano. Zabavali smo se neverjetno slabo. Stiskala nas je nekaka zmotjenost, katera je vrgla morda proti volji na vse mrežo neutoženega dolgočasnja, katero se je polotilo polagoma drugega za drugim. In ni je bilo rešitve!

Včasih to že tako biva v družbi. Delaj, kar hočeš, družbe ne ogreješ. Noben dovtip, nobena anekdota, noben tema, nič ne omeči in nit konverzacije trga se povsod. Natezali smo jo nekolikokrat, ali pretrgala se je vedno zopet. Za tem vznikali so mučni premolki, katerih grobovo tihoto motil je le šum nekoliko pahljač. Ta okolnost je bila tem mučnejša, ker se je za pahajočimi pahljačami dolgočasilo nekoliko rajskomilih damskih glav, vrednih po pravici boljše zabave, nego te, kakeršno so ponujali prav ti trenotki. Osobito čarobna Justina, vedno tako vesela in mila, bila je opravičena pogledati k nam moškim vsaj včasih z očitalnim pogledom, da nikakor ne merimo izdatno na to, da

bi se miljene njene ustnice potresle z ljubeznjivim smehljajem.

No, mi bi bili radi, ali, kakor povedano, danes to ni šlo in ni šlo. Da je bilo dobre volje dosti, ume se samo po sebi; priznavam i to, da sem se odločil sam vreči v družbo raketo — pripovedoval sem tudi resnično „zanimivo zgodnico“, katera bi pri drugej priliki ne bila izgrešila zaželenega uspeha. Ali pogorel sem pošteno. „Raketo“ svojo sem sicer izpustil, ali razletela se je brez učinka v meglenem vzduhu. Vsulo se je iz nje sicer nekoliko isker, ali i te so padle k zemlji brez sledu. Res je, da so se zasmeli, da i Justina je projavila znak probujenja, ali hitro je zopet umolknilo vse, kar je pomenjalo, da se se posmejali bolj meni na ljubo, nego na ljubo „zanimivi zgodnici“, katera ni ogrela krasne družbe niti malo, še manj pa razvnela. S kratka, storil sem tako malo fijasko, zgublajočo se v nemalo moje utešenje vsaj po nekoliko v poplavo fijask ostalih. Saj tudi pan Ludvik, hvalno znani družbeni vitez, ni provel danes ničesar. To me je pomirilo . . .

S tem sem pojasnil, zakaj da so se razšli gostje panstva Zarickih neobičajno naglo. Razjasnil vendar še nesem, kaj je bilo prav za prav povod neutoženja, stiskajočej celo družbo od samega začetka.

Vidite.

Mej gosti naših gostiteljev nahajal se je tudi ruski polkovnik Aleksander Petrovič, sorodnik naših gostiteljev. Vem le, da stopnja njih sorodništva je bila zelo oddaljena; gospa Zaricka je imela strijca, ta strijca je imel svaka, ta svak je imel sestro, ta sestra je imela hčerko, ta hčerka je bila soproga polkovnika Aleksandra Petroviča. To ni bilo kar tako. Kolikor sem mogel spoznati, bil je Aleksander Petrovič po vsem časten človek. V politiko se ni nič kaj mešal, svojo ženo Poljko je ljubil, in domačnost je imel dosti urejeno. Poljski je govoril, kakor rojen Poljak, da uživil se je popolnoma v poljsko življenje. Udal se je nekako svoje ženi, katera navzlic temu, da jo je prosledovalo ime nedobre Poljke, ni prenehala biti Poljka. Deco sta imela sicer „po ukazu“ pravoslavno, ali svest sem si, da tudi iz njih bodo Poljaki.

Ali taki vzgledi so na Poljskem zelo redki. V Varšavi našel sem v poljskej družbi ruskega vojaka in ne bil bi ga tam našel, da ni imel proti običaju in pravilu ta vojak slučajno Poljke za ženo. Toliko je gotovo, da kadarkoli se izjavi za poljskim pragom ruska uniforma, tam ni odkritosrčne in proste zabave. Nekak strah in nezaupnost pade takoj na družbo, katera se čuti ovirano in nesvobodno. Vsako

kjer bode vojska imela le toliko živil, kolikor jih bode s seboj vozila.

Železni kancelar sam je spoznal, da vojna ne bode završena, ko bi Rusi tudi izgubili jedno ali dve bitki. Tedaj bi se vojna še le pričela, kajti Rusija jedina ima vse pogoje za dolgoletno vojno, dotim bi nobena drugih evropskih držav ne prenašala vojne niti jedno leto. Zmagavši v jedni ali dveh bitkah, moral bi sovražnik proti osrčji Rusije, oziroma oblegati trdnjave, na potu stoječe. Ko bi, recimo nadvladal vse trdnjave, moral bi naprej proti Moskvi in Peterburgu, vedno dalje od domovine in operacijska črta bila bi vedno daljša. To pa je velika opasnost. V poslednji vojni s Francozi so Nemci jako dobro čutili, v kakšni nevarnosti je njih vojska zaradi predolge operacijske črte, in Moltke sam rekel je v državnem zboru: Da so Francozi vztrajali samo še štiri tedne, morali bi mi nazaj.

Iz teh kratkih potez razviden je Rusije izredno ugodni položaj, kateremu je dodati še to, da je v vsej Rusiji samo jeden jezik in jeden narod, da imajo velikanško vojaško silo, a nobenega parlamenta. Nemško-židovski listi često pišejo, da Rusija še ne spada v kolo omikanih držav, ker nema parlamenta. Srečna Rusija, da ga nema! Vsaj parlament, kakeršne običajno od strani gledamo, neso taki, da bi se z njimi dičili. Druzega neso, nego pretveza, da se vlada konstitucionalno, v resnici pa vlada dela, kar boče, ker ima vedno dovolj moči in sredstev, da sklopi sebi poslušno večino in že pri volitvah upliva v tem zmislu. Tacih nadriparlamentov Rusi ne pogrešajo, tem manj, ker so brez njih zmagonosno končali znani „Rubelkrieg“ in sploh s svojo „svobodo dejanja“ v gmotnem in političkem oziru dvignili se tako visoko, da visi dandanes politički barometer evropski v carskem dvorci v Peterburgu.

Ko smo si tako ogledali ruskega orjaka in njegove lončene noge, oglejmo si še tekmovalko, zjedinjeno Nemčijo. Tudi ona je orjaška, spojena s krvjo in železom, navzlic temu pa jej v primeri z Rusijo noge niti lončene neso. Sedanji njen položaj, notranje njene razmere neso take, da bi se jih veselil stari Viljem, ko bi se zopet vrnil na svet. Nemška država doživela je v 99 dneh trikratno premembo na prestolu, in po starem Viljemu, ki je liki eratična skala tako dolgo ostal na uzvišenem mestu, nastopil je po kratkem presledku mladostni vnuk, ki ne pozna miru in kot pristni turist šviga po evropski celini sem ter tja. Viljem II. je prototip nemirnosti, nekega posebnega hlepenja in nič ga ne označuje bolje, nego to, da je v isti hip, ko je izdal znani svoji naredbi glede socijalnega vprašanja, tudi ukazal, da morajo dvorjani nositi nogovice „à la roccoco“.

Pri vsej svojej nemirnosti in gibčnosti pa je dosegel samo jeden uspeh — odstranitev Bismarcka. Bilo je k temu treba velike energije in Viljem II. pokazal je je več, nego si je železni kancelar mislil. A veliko je vprašanje, je li energija baš v tem slučaju umestna, je li mladi vladar imel srečno roko, ko je odstranil v službi naroda osivelega v

tolikih prilikah skušenega krmilarja. Sedaj je že gotovo, da si je mladi cesar v Bismarcku napravil če ne sovražnika, vsaj autogonista, ki nikdar nekdanjemu učencu svojemu pozabil ne bode, da mu je tako malo hvale vedel. Pri neprestanih „interview-ih“ z raznimi časnikarji razkril je Bismarck že večkrat notranjo jezo svojo in brbljavo že toliko povedal, da se vsi listi bavijo z njegovimi izreki in govori, vzbujajočimi v najvišjih krogih najnepovoljneje utise. Cesarju Viljemu samemu gostobesednost Bismarckova že toli preseda, da je nedavno, ako je verjeti dopisniku Pariškega „Figara“ nevoljen vskliknil: „Ako ne bode miroval, pošljem ga na „trdnjavo!“

Do tega je še daleč, da bi Bismarcka zaprli v Magdeburg ali Spandau, ipak je nasprotstvo mej cesarjem in Bismarckom pereča notranja rana tem hujša, ker ima nemške države stvoritelj še vedno mnogo pristašev in oboževalcev. Razven te neprilike pa je še drugih in smelo se trdi, da Nemčija izza francosko-nemške vojne še nikdar ni bila tako razburkana, kakor baš sedaj. Vedno rastoča, nezonsna bremena vzbudila so nevoljo v narodu in poslednje volitve so že deloma pokazale, kako narod misli in da s svojim glasovanjem protestuje proti vedno večjim davčnim tovorom. In pogled v bodočnost ne kaže nič veselega. Davčni reformi, katero ima izvesti novi finančni minister Miguel je glavni smoter davkoplačevalcev žepe zopet olajšati za 100 do 120 milijonov mark.

Narod, ki je pričakoval, da mu bode zjedenje blagonsno, vidi sedaj, kako dobro jo je zadel Bebel, ki je v proračunski debati nekoč izrekel krilate besede, da Nemci združivši se in odtrgavši Franciji dve bogati deželi, neso prišli z dežja pod kap, ampak v kanal! Oduševljenje na zjedenje se je že davno ohladilo in partikularizem na vseh straneh zopet vzdiguje glavo, osobito pa na Bavarskem in Virtemberškem in to ne samo mej civilisti, marveč celo mej vojaštvom. Saj smo še le pred malo dnevi čitali o brošuri, ki jo je spisal stotnik Miller ter v njej tako ostro bičal in žigosal prusko oholost, ki se tako oblasno šopiri na višjih vojaških mestih in odganja in tlači domačine.

Kakor v notranji, tako tudi v vnani politiki ni nobenih uspehov, odkar je cesar sam svoj kancelar. Pridobili so sicer otok Helgoland, a Bismarck sam pravi, da je cena za Helgolandske skale neizmerno visoka, ker so zanje morali odstopiti najboljše pokrajine v vzhodni Afriki. Sicer pa v vnani politiki ni zabeležiti niti jednega znatnega rezultata, obratno, povsod se pozna, da ni Bismarckove roke vmes. Dokler je on bil na vrhu, preprečeval je vedno zvezo mej Francijo in Rusijo, sedaj, ko se on spreha pod košatimi bukvami v Friedrichsruhe, se opazuje, da se francoska republika in Rusija vedno bolj približujeta in čujejo se že — morda prenačljivi — glasovi, da je zveza že gotova.

In ta zveza bi utegnila biti usodna za Nemčijo. Zatrjevalo se je sicer že večkrat; „Mi Nemci bojimo se le Boga, družega pa nikogar!“ a izvestno

imajo pred to zvezo veliko respekta. V slučaju vojne boriti se jim bode na „dva fronta“, morda celo na tri, in da si imajo izvrstno vojsko, bode položaj vendar opasen, vojna ne bode tako lahka, kakor leta 1870. Nemčija nema tako ugodne leže, kakor Rusija in tudi drugih pogojev ne, zato se pa tako goreče priporočajo prijateljski odnosi z Rusijo, zato piskajo ob Sprevi sedaj tako miroljubivo, zato pojde cesar Viljem sam v Peterburg, kjer bode poskušal preveriti carja, da Nemčija ni glavna neprijateljica Rusiji.

Se mu li to posreči ali ne, povoda bode še vedno dovolj, premišljati: Kdo je orjak z lončenimi nogami.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 25. julija.

Deželnozborske volitve.

Večjo srečo utegnejo imeti konservativci na Gorenjem in Dolenjem Avstrijskem, nego so jo imeli na Solnograškem. V teh dveh kronovinah bodo jim pomagali pri volitvah protisemiti. Židje so s svojim postopanjem spodkopali posebno na Dolenjem Avstrijskem mej prebivalstvom vse zaupanje do liberalcev. Zaradi tega utegnejo še po mestih konservativci pridobiti kak uspeh, seveda le pod protisemitsko zastavo.

Vnanje države.

Shod v Rimu

zaradi razpuščene „Pro Patrie“ vršil se je dne 22. t. m. Odbor društva „Dante Alighieri“, v katerem so samo narodni zastopniki, mej njimi Bonghi in več drugih, sklenil je podati Crispiju protest, v katerem navajajo, da imajo avstrijska oblastva krivico, če pravijo, da je razpuščeno društvo rovalo proti Avstriji. Zavarovali so se seveda tudi proti temu, da bi društvo „Dante Alighieri“ vršilo izven Italije kak drug upliv, nego ga vrše druga društva, ne da bi se za to kaznovala. Da vrana vrani ne bode izključevala oči, smo znali, naša oblastva pa menda ne potrebujejo pouka iz Rima, kaj je pravo ali ne.

Volitve v srbsko skupščino.

V Srbiji vse stranke pridno agitujejo za bodoče volitve. Naprednjaki in liberalci posebno na skrivnem delujejo. Shajajo se v tajne konference, v katerih se posvetujejo o skupnem postopanju pri bodočih volitvah. Pričakovati je, da bodo naprednjaki in liberalci postavili iste kandidate.

Bolgarsko vprašanje.

„Hamburger Nachrichten“ bavijo se z bolgarskim vprašanjem. V članku, katerega zopet pripisujejo Bismarcku, pravijo, da se Evropa od Bolgarov ne bode dala zavesti na pustolovske pote. Samovlastno postopanje častilakomnežev, ki imajo v Sofiji veliko besedo, bode le njim škodovalo. Če se bode princ Ferdinand še bolj udal Stambulovu, bode le še bolj sebi omajal stališče, katero že sedaj ni baš trdno.

Makedonski škofje.

Imenovanje treh bolgarskih škofov za Makedonijo vzbudilo je nevoljo v Belemgradu. Srbski poslanik v Carigradu bode baje proti temu ugovarjal, češ, da so kraji, za katere so imenovani škofje, po narodnosti srbski, ne pa bolgarski. Porta se na ta protest najbrž ne bode ozirala.

27. rojstveni dan princa Viktorja Napoleona

praznovali so v nedeljo bonapartisti v Parizu in v Bruselji. V Bruselji odpeljalo se je bilo več bonapartiških političnih vodij, v Parizu se je bilo zbralo blizu 500 oseb k slavnostnemu obedu. V obeh krajih se je mnogo govorilo o propadu republike in o bližajoči se zmagi imperijalizma. V istini se je opazilo, da ima bonapartizem vedno manj pristašev. Mnoge odlične osebe, ki so se lani še naudeševale za princa Viktorja Napoleona, se letos tega slavlja več udeležile neso.

Petdesetletnica belgijske samostojnosti

in petindvajsetletnica vladanja Leopolda II. praznovali so ta teden Belgijci. Pri tej slavnosti sta bili obe stranki videti jako složni. Kralj pa v svojih nagovorih ni kazal posebne radosti, in videlo se mu je, da ni prav zadovoljen s sedanjo vlado. Govoril je največ le o razvoji kongiške države, katere ga skoro bolj zanima nego Belgija. Odgovarjajoč na addresso parlamenta omenil je tudi, da treba skrbeti, da se zboljša brambena sila države, in tako dal razumeti, da je njegova želja, da se uvede občna vojaška dolžnost. Seveda na to kraljevo željo se ne bode ozirala konservativna večina.

Holandška zbornica

izvolila je odsek, kateri bode poročal o novem vojaškem zakonu. V odsek voljeni so skoro sami nasprotniki občne vojaške dolžnosti. Holandci ne marajo za občno vojaško dolžnost in rajši drugod nabirajo vojakov, da jim le ni treba pošiljati svojih sinov v kolonije, in zatorej ni verjetno, da bi zbornica vsprejela zakon, s katerim bi se uvela občna vojaška dolžnost.

besedo treba pretehtati in vzajemna opreznost razdira tok vsakega razgovarjanja. Take okolnosti povsem nikakor ne prispevajo k pridržanju zbranih gostov, in zato se tudi ni čuditi, da smo se danes neobičajno brzo razšli, kakor sem omenil takoj v pričetku tega skromnega pripovedovanja.

Priporočili smo se skoro vsi na jedenkrat. Večina gostov je sela na vozove in se odpeljala v nekoliko trenutkih po vseh smerih mesta. Moja društvena obrednost se je skončala ta večer s tem, da sem preradostno pomogel rajskomilej Justinu do fijkarja, za kar sem dobil na račun vse dvorljivosti usmev in prijateljsk pokin neskončne povabnosti.

In potrkal sem na vratice pri kočiji, še jedenkrat se priklonil — in že v prvej minuti čutil sem se na ulicah samega samcatega.

Sam samcat!

Kaj sedaj?

Privlekel sem se polagoma k najbližji svetilnici in pogledal nehoté na uro. Bilo je okolu desetih. Ob tem času nesem šel nikdar v Varšavi spat, in tudi danes me ni vabilo prav nič v ležišče samotne sobice. Naopak, prav danes čutil sem željo vratiti se domov, če treba, stoprav jutraj kdaj. Veselje po pobujanji se me je polastilo s čudovito silo in me gualo na prosto, mene, ki sicer nesem

bil rad takozvan solidni človek. Vem, da moja odkritosrčnost nikdar ni praktična, vendar le ne morem tajiti, da se mi je prav takrat protivilo do duše vse, kar se šteje v dolžnost „rednim ljudem“. Bilo mi je, kakor bi v vsakej mojej žilici drl tok polnokrvnega Vläma, takega, kakeršnih sicer v resnici ni, kakor si jih vendar predstavlja obraznost naša.

Zato nesem sedel po vzgledu večine ostalih gostov v fijkar, ali šel sem na nočno potikanje po Varšavi „kakor plavec na morji“.

Tudi to ima nekaj v sebi. Potikati se po praznih ulicah, opotekati se sem ter tja, brez cilja in določenega namena, srečevati sumne eksistence, podati se občasno v vsakovrstne gladomornice, na križpotih z vetrom preprihan iskati pribežališča v toplih brlogih — brez razlike, ali pristojta to človeku, ali ne — to ti je užitek, katerega ob ugodnem trenutku ne treba zametovati.

Navdahnjen z demokratičnimi mislimi, založenimi na slah republikanskih, kar je po vsem glavna pogoja k srečnemu začetju takih nočnih potikanj, zabočil sem naravnost v ulice Dluge. Pa krenil sem na desno, in nenadoma sem bil v četrti, katera je po dnevu hrupna, a po noči kakor duplja. Dame bi tje ne vel na sprehod.

(Dalje prih.)

Dopisi.

S Ptuja 24. julija [Izv. dop.] „Slovensko pevsko društvo“ začelo je ravno kar razposiljati vabila k udeležbi slavnosti, ki se bode vršila v Mariboru dne 10. avgusta t. l. V kratkem času svojega obstanka pridobilo si je to društvo toliko simpatij mej prijatelji slovenskega petja in narodne omike, da so postali njegovi letni shodi najbolj priljubljena zbirališča, katera ne privabljajo samo slovenskega razumnštva iz vseh kotov južnega Štajerja, temveč tudi obilo milih nam bratov iz sosednih pokrajin. Ker se je dozda razvoj slovenskega petja pri vsakem shodu sijajno pokazal in napredek od leta do leta bolj razvijal, nadejati se je, da bode tudi letošnji nastop dosegel v vsakem oziru še lepše uspehe.

Od nekdanj so se veselili Slovenci mičnega petja in radi so poslušali mile glasove tudi o tužnih dnevih svoje bridke bede in svojih hudih stisk. To veselje do petja ohranil je slovenski narod do današnjega dne. „Slovensko pevsko društvo“, katerega udje se nahajajo po vseh za narodno napredovanje kolikor toliko probujenih krajih združilo je mnogo pevske moči, ki si prizadevajo s skupnim petjem, vsakemu čutečemu srcu najbolj priljubljeneim sredstvom, gladiti pot do omike, po katerem se pomiče naš narod, da si pridobi tudi on veljavo mej narodi.

Komur so dragi mili glasovi slovenskih pesmij, kdor ljubi slovenski narod, kateremu na blagor se vrši vse delo tega društva, naj mu bode prijatelj in podpornik, na kakeršen način mu je le mogoče. Komur koli je mogoče, naj se udeleži napovedane slavnosti; komur je podaril stvarnik dar petja, naj pristopi k temu vse narodne ljubezni vrednemu društvu kot sodelavec, kdor pa ni zmožen petja, bodi mu podpornik. Da so naše nade v mnogobrojni udeležbi tega praznika opravičene, kažejo že zdaj jako vesela poročila od vseh krajev koder se nahajajo udje tega društva ali sploh prijatelji slovenskega petja.

Št. 664.

Slavnemu uredništvu „Slovenskega Naroda“
v Ljubljani.

Opiraje se na § 19. tiskov. zakona iz dne 17. decembra 1862 št. 3 prosi se, da na dopis iz Kamnika iz dne 21. julija t. l. tiskan v št. 167 „Slovenskega Naroda“, v prvem izhajajočem listu objavite sledeči

Popravek.

1. Ni res, da bi se tukajšna redarja včasih če najdeti človeka na ulici, ki bi ga imela peljati v zapor, si šla včasih poiskati delavca, da opravi ta posel. Res pa je, da se pokliče včasih delavec, da se naloži na voz ali nese kaki pijan, na cesti ležec človek, kateri sam ne more iti, in katerega sam človek tudi ne mora spraviti iz ceste; nikolj se pa to ne zgodi pri navadnem aretiranju.

2. Ni res, da bi se bil v „Veliki ulici“ nekoliko pijan revež neusmiljeno suval. Res pa je da se je dotični pijanec, ker se je ustavljal, moral z silo peljati v zapor.

3. Ni res, da bi redar sam kako noč čez došlo uro v krčmi pil.

4. Ni res, da bi bil tukajšni gospod bilježnik redarju odpravil vsaj nekatere predsodke, še manj res, da bi bil kaki redar poklican zaradi brezobzirnega postopanja proti nekaterim meščanom v pisarno dotičnega gospoda bilježnika, kajti odprava nedostatkov je tudi le stvar podpisanega županstva.

5. Ni res, da bi bila redarja v nedeljo šest Italijanov, kateri so veselo peli, kljub temu, da se niti opominjali neso utihniti, aretirali. Res pa je, da je podpisani župan dotičnih pet in ne šest Italijanov sam večkrat opominjal utihniti, in ker niso to storili, na njegovo povelje pustil aretirati.

6. Ni res, da bi bili ljudje zaradi tega aretiranja nejevoljni, res pa je, da se je moje postopanje od več mirljubečih oseb odpravljalo, ker se ne gre, da bi kdo po celem mestu in po dnevu vpil.

Mestno županstvo v Kamniku
24. julija 1890.

Župan: Jos. Močnik.

Ob istem dopisu poslal nam je gosp. notar dr. Schmidinger popravek, v katerem pravi:

Ni res, da bi bil mestni redar zaradi brezobzirnega postopanja proti nekaterim meščanom kedaj v mojo (beležniško) pisarno poklican, — ni res, da

bi se bil kedaj v moji (beležniški) pisarni z mestnim redarjem vršil kak zanimiv prizor, — ni res, da bi bil jaz kot beležnik redarju kedaj odpravil nekatere predsodke.

Meni kot beležniku ne pristava nobeno nadzorstvo čez redarje in mi tedaj še na misel ne pride, redarje v svojo pisarno klicati; morda je pa gospod dopisnik iz Kamnika mislil na one prizore, ki so se vršili pred kompetentnimi uradi, kjer sem res imel priliko kot zastopnik in zagovornik različnih strank baviti se s takratnim postopanjem redarjev.

Domače stvari.

— (Veselica slovenskih abiturientov v Ljubljani.) Piše se nam: Kakor smo včeraj poročali o koncertu, ali bolje o glasbenem delu, hočemo danes govoriti o govornem delu. Abiturijenti naši nam hočejo v tem velezanimivem delu predstavljati življenje svoje v treh podobah: Dijaka v samoti, dijaka v nastopu in dijaka mej kolegi svojimi. Tu nam bode možno poznati dijaka tacega, kakeršen je v resnici — in upamo, da najdemo življenje njegovo čvrsto in nadebudo za bodočnost, življenje, katero premaguje vse nasprotujoče mu ovire s zdravim umom in izide iz boja le še bolj očvrščeno in okrepčano za bodoči čas svetnega boja. Tako nam obeta abiturijentska veselica i v tem delu podati, kar jim je možno in vidi se, da se vrli naši dijaki ne strašijo nikakih ovir in resno delujejo v svojem smotru, da dosežejo, kar so se namenili. Le vrlo, mladina naša! Delavnosti ne primankuje priznanja, in občinstvo bode sigurno vso svojo pozornost podarilo veselici, ki nam obeta toli zanimivega.

— (K pripravam abiturijentske veselice) nam je poročati, da se vadijo pevci kaj pridno v glasbenih svojih produkcijah in se pevske vaje vrše celo na dveh krajih: v naši „Čitalnici“ in v šolskih prostorih „Glasbene Matice“. Ko dojde voditelj vsega zbora, g. Hubad, vršile se bode pevske vaje skupno. To se bode zgodilo 4. ali 5. dan prihodnjega tedna.

— („Slovenskega pevskega društva“ glavna vaja,) ki bi imela biti na Ptui v nedeljo 27. t. m. preloži se je iz raznih uzrokov na 30. dan julija, to je prihodnjo sredo ob 6. uri zvečer. Pevci iz okolice Ptujске, Ormožani, Središčani, Ljutomerčani itd., ki bodo pri koncertu sodelovali, blagovolé naj se polnoštevilno udeležijo.

— (Proti srbskim dijakom) Kakor se poroča nekaterim listom, naročil je naučni minister akademickemu senatu Graškega vseučilišča, da prične preiskavo proti srbskim dijakom, ki so brzjavili dubrovniškim Srbom na zmagi pri zadnjih občinskih volitvah.

— („Signum laudis“) zove se nova vojaška svetinja za zasluge, katero je cesar sam osnoval že pred nekaterimi meseci. Podeljuje se onim, ki so bili odlikovani z najvišjo pohvalo za vojaške zasluge, pridobljene pred sovražnikom. Na jedni strani ima podobo cesarjevo, na drugi pa gori navedene besede.

— (Duhovniške spremembe v lavantinski škofiji.) G. Sim. Črnoša, župnik v Piščah, je dobil župnijo sv. Elizabete v Slov. Gradci. G. France Nendl, kaplan v Šentilji v slov. gor., stopi v začasni pokoj in na njegovo mesto pride g. Marko Tomanič, doslej kaplan v Trbovljah. G. Matija Stoklas, kaplan v Reichenburgu, pride za kaplana k sv. Vidu na Planini. — Na novo stopijo v službo gg. semeniški duhovniki: France Kurt za kaplana v Podsredo, Fr. Janežič za II. kaplana v Slov. Bistrico, Fr. Valenko v Reichenburg in Anton Vetrnik v Trbovlje.

— (V učni kurz za deška ročna dela) došlo je 16 slovenskih gg. učiteljev na Dunaj. V sredo, 23. t. m. priredili so njim na čast „Slovenijani“, kar jih je čez počitnice ostalo na Dunaji, prijateljski večer, katerega so se razun slovenskih tudi 3 češki in 1 rusinski učitelj, kakor tudi več na Dunaji stanujočih Slovencev udeležili. Pod vodstvom g. dr. Murka in g. V. Zupanca razvila se je jako živahna zabava; vrstile so se napitnice in razlegale vesele slovenske in češke pesmi in samospevi. — Zgovorili smo se tudi, da se shajamo po jedenkrat na teden v prijateljski razgovor in zabavo; da se tako pokaže, da „Slovan povsod brate ima“, in dasi na tujem, preživimo v lepej harmoniji in domačej zabavi nekoliko večerov.

— (Prvo letošnje grozdje) začele so Vipavke včeraj prodajati.

— (Novi znižani tarif) na južni železnici, o katerem smo že poročali, stopil bode v veljavo s 1. dnem septembra.

— (Čveterorazredna deška ljudska šola v Škofji Loki imela je koncem šolskega leta 296 učencev, mej katerimi je bilo za bližnji višji razred 56 vrlo sposobnih, 172 sposobnih. Za prestop v srednje šole oglasilo se jih je 10. Poučevali so na tej šoli gg.: Fran Papa, nadučitelj in vodja, Janez Oblak in župnik Ivan Tomažič, Ivan Cetelj, Bogomir Krenner, Miroslav Kramer, Fran Jaklič. V obeh razredih obrtno-nadaljevalne šole bilo je 83 učencev, katere je poučeval gosp. Cetelj.

— (Ogenj prouzročen po streli.) Dne 20. julija t. l. ob 8. uri na večer je tresčilo v kozolec posestnice Marije Hribar, po domače Jerajevke v Velikem gabru. Kozolec je štel 20 oken ali štantov s podstreškom ter je bil popolnoma z žitom nadet. Ogenj je kozolec z žitom popolnoma uničil, ker razširjeval se je tako nenavadno hitro, da niti snopa ni bilo moči rešiti, kajti pomankovalo je tudi gasilnega orodja. Posestnica bila je zavarovana pri društvu avstrijskega „Phönixa“ na Dunaji. Škode ima nad 700 gld. Posestniki naj bi vender žito v kozolcih zavarovali ter se tem potom ognili z majhnimi denarji čestokrat velike škode. Na kratko naj pripomnimo, da se nobeno gasilno društvo — ni prikazalo na lici mesta, kjer je bil ogenj!

— (Konji poginili vsled čebelnega pika.) V Ladjarku na Hrvatskem zgodilo se je te dni, da so čebele do smrti opikale dva konja, stoječa blizu čebelnjaka. Uboga konja, hoteča se rešiti pred napadom bežita proti čebelnjaku, a kmalu padeta oba vsled silnih ubodcev. Prihiteli so ljudje ubogima konjema na pomoč, a jeden ni se mogel več dvigniti, drugi pa, zbravši vso svojo moč zbeži nekoliko korakov, pa se kmalu zgrudi ter pogine v velicah mukah. Tako poročajo hrvatski listi.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Kodanj 24. julija. Nadvojvodi Karol Ludovik in Ferdinand danes zjutraj odpotovala v Hamburg.

Carigrad 24. julija. Zaradi nevarnosti ob anatolijskih železnicah napovedana nemška nota izročila se je včeraj velikemu vezirju. Porta odposlala večji oddelek vojakov v varstvo železniških delavcev.

Celje 15. julija. Pravila „Celjskega Sokola“ od vlade potrjena. Osnovni shod prihodnji teden, osnovna slavnost dne 7. septembra. Zanimanje in navdušenje je za važno to društvo splošno.

Serajevo 25. julija. Na predlog Esad efendija Kulovića sklenil mestni zbor soglasno in z oduševljenjem, da se ministru Kallayu v priznanje njegovih zaslug za mesto in deželo v Serajevu postavi spomenik.

Razne vesti.

* (Petstoletnica papirja.) Kakor poroča nemška „Papier-Zeitung“, bodo izdelavci papirja na Nemškem praznovali letos petstoletnico. Prvo tovarno za papir bil je odprl l. 1390. na sv. Janeza dan nek Ulman Stromer v Norimbergu.

* (100letni gosar.) V Labesu na Češkem živi stoletnik, kateri je še vedno trdnega zdravja. Po letu in po zimi je jedna o oblečen. Njegov posel je, da po letu pase goši. Mož je vesel, rad poje, in slednji dan popije nekaj kozarcev žganja.

* (Soproga predsednika severnoameriških držav) gospa Harrison je jako popularna. Vse njeno življenje v najmanjih podrobnostih razpravlja se v javnosti. Če obleče novo obleko, pišejo o tem vse novine. Vsak dan dobiva veliko pisem, v katerih jo gospé hvalijo in povprašujejo za različne sovete. Neka gospa želela je znati, kaj misli soproga predsednikova o zakonu. Druga jo je prosila, naj izbere sama cvetko, ki bi bila narodni znak. Tretja jo je vprašala, kaj misli ona o tem, da bi ženske prosile moške za roko, a ne kakor je sedaj. A ne samo povprašujejo jo za svete, tudi njej sami jih dajejo. Jedna jej svetuje, naj se ne podpisuje samo „Karr“, ker to ni spodobno za visoki njen položaj. Hvalijo jo zelo zaradi talenta in kreposti njene, da je, kakor sama pravi, skoraj postala ponosna.

* (Kako se je milijonar ženil?) Večkratni milijonar Maurice Dupont iz stare spoštovane rodbine v Wingtonu v Ameriki bi bil rad dobil žensko, ki bi ga vzela iz ljubezni, ne pa zaradi bogastva. Nekega dne opravil se je bolj pre-

prosto, optal krošnjo in odšel po svetu. V mestu Queenstownu se je krošnjar ustavil v preprosti gostilni. Tukaj mu je postregla lepa rudača Doroteja Sullivan, katera se mu je takoj prikupila. Začel se jej je laskati, in kmalu sta se zmenila, da se vzameta. Krošnjar se je sedaj z nevesto vrnil v svoj rojstveni kraj. Lahko si mislimo, kako se je lepa nevesta zaveselila, ko jo je ženin pripeljal v veliko palačo, kjer so jo kaj prijazno vsprejeli. In kmalu potem je bila poroka in ona postala je žena nebednega krošnjarja, ampak večkratnega milijonarja.

* (Ženina zamenjala.) V Korsunki pri Odesi pripetil se je čuden dogodek. Nek Marek Pohorecki klečal je že s gospico Lasotvo, da bi ja poročil pop. Ženin je pa opazil, da je pozabil listino in odšel je iz cerkve. Izostal je dalje, nego je mislil, in nevesta se je že naveličala čakanja. Nakrat pristopi k njej mlad mož, predstavi se jej kot hišni posestnik Štefan Pališrub in jo poprosi, da bi smel zameniti mesto zginolega ženina. Dekle privoli je brez obotavljanja, ter pop jo je poročil, ne da bi bil opazil zamenjo. Ceremonija bila je že končana, ko se po vrne prvi ženin. Ko so mu povedali, kaj se je zgodilo, je jako hladnokrvno odšel.

LJUBLJANSKI ZVON

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

24. julija.

Pri **Slonu**: Turner, Jelačić, Grumer, dr. Seberiný, Lampel, Stroheim z Dunaja. — Kroneiser, Sonkulič, Holl, Molik, Oppitz iz Gorice. — Roblek iz Kranja. — Dr. Pitamic iz Postojne. — Mihajlevich iz Pulja. — Rovasini, Weber, Bischof iz Trsta. — Wusmer iz Celovca.

Pri **Maličih**: Brinza, Holjavec, Sinek, Wind, Heller, Dvoržak, Kraus, Kaufman, Unterreiner, grof Hohenwarth z Dunaja. — Baron Eichelburg, Sinderman iz Gorice. — Kisic iz Banjaluke. — Grubisich, Macale Lončar iz Trsta. — Philip iz Poljčan. — Sentag, Plehke iz Prage.

Pri **avstrijskem cesarju**: Hauptman, Jursa, Dusil iz Prage. — Curt iz Lipskega.

Pri **bavarskem dvoru**: Jonke iz Trsta. — Sambach iz St. Jurja. — Kross iz Trga na Koroškem. — Klemene, Weixler iz Celja.

Pri **južnem kolodvoru**: Pleurit iz Arstuve. — Zagore iz St. Jerneja. — Batory iz Velike Kikinde. — Wesiack iz Senja. — Plušček iz Slatine. — Zoratto iz Poreča.

Umrli so v Ljubljani:

24. julija: Franca Zettel, gostija, 91 let, sv. Petra cesta št. 26, za oslabiljenjem. — Marija Ana Golč, hišnega posestnika žena, 64 let, Židovske ulice št. 3, za Brighthovo boleznijo. — Franca Pavšek, delavčeva hči, 4 mesece, Poljanska cesta št. 55, za slabostjo.

V deželni bolnici:

23. julija: Ivan Valentič, knjigovez, 37 let, za jetiko.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Možna krina v mm.
24. julija	7. zjutraj	737.0 mm.	13.0° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. popol.	734.9 mm.	25.6° C	brezv.	d. jas.	
	9. zvečer	734.2 mm.	17.5° C	zahod.	jas.	

Srednja temperatura 18.7°, za 0.9° pod normalom.

Dunajska borza

dné 25. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	88.45	88.45
Srebrna renta	89.55	89.45
Zlata renta	109.10	109.10
5% marena renta	101.15	101.25
Akcije narodne banke	982.00	982.00
Kreditne akcije	304.00	303.70
London	116.20	116.05
Srebro	—	—
Napol.	9.20 1/2	9.21 1/2
C. kr. cekini	5.52	5.51
Nemške marke	56.82 1/2	56.75
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	132 gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	176
Ogerska zlata renta 4%	102	15
Ogerska papirna renta 5%	100	15
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	121
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	115	50
Kreditne srečke	100 gld.	185
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	155
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. . .	—	20

Loterijske srečke 23. julija.

V Brnu: 43, 47, 23, 12, 75.

Tugepolni oznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem pretužno vst, da je naša iskreno ljubljena soproga, mati, stara mati in tašča, gospa

Marija Ana Goltsch

danes popoldne ob 3. uri, previdena s svetimi zakramenti za umirajočo, po dolgem in bolestitrpljenju prominola v 64. letu svoje starosti. Truplo predrage pokojnice bode v soboto v 26. dan julija ob 5. uri popoldne svečano blagoslovljeno v lastni hiši v Židovskih ulicah št. 3 ter položeno na grobišču pri sv. Kristofu v lastno gomilo.

Zadušne svete maše se bodo služile v mnogih cerkvah.

V Ljubljani v 24. dan julija l. 1890.

Fran Goltsch, meščanski črevljarski mojster in hišni posestnik, soproga — Neža Goltsch, Justina Pavlič poroj. Goltsch, Pavlina Seidl poroj. Goltsch, drd. phil. Franc Goltsch, uradnik širske deželne knjižnice v Gradcu, kand. med Viljem Goltsch, otroci. — Dr. Ign. Pavlič, c. kr. okrajni zdravnik v Litiji, Ferd. Seidl, c. kr. učitelj na realki v Gorici, zeta. — Ignacij, Josipina in Franc Pavlič, vnuki.

Na cesarja Josipa trgu.

Traber-jev

svetovnoznani in odlikovani

MUZEJ.

Odprt je vsak dan od 8. ure zjutraj do 10. ure zvečer. Ob torkih in petkih od 2. ure popoldne dalje samo za dame. (566—5) Ustopnina 20 kr., za vojake in otroke 10 kr.

Dr. Schuster

se je s potovanja povrnil in ordinuje ob istej uri, kakor poprej. (572)

FRAN CHRISTOPH-ov (304-14)

svetli lak za tla

je brez duha, se hitro suši in dolgo traja.

Zaradi teh praktičnih lastnostij in jednostavnega rabljenja se posebno priporoča, kdor hoče sam lakirati tla. — Sobe se v dveh urah zopet lahko rabijo. — Dobiva se v različnih barvah (prav kakor oljnate barve) in brezbarven (ki daje samo svet). — Uzorci lakiranja in navod rabi dobé se v vseh zalogah.

Dobiva se v Ljubljani pri IVANU LUCKMANN-U. izumitelj in jedini izdelovatelj pristnega svetlega laka za tla, PRAGA & BEROLIN.

Št. 1028.

Razpis službe.

Na slovenskem zabavišču družbe sv. Cirila in Metoda pri sv. Jakobu v Trstu je izpraznjeno mesto

otroške vrtnarice

z letno plačo štiri sto (400) forintov.

Podpisano vodstvo vsprejema prošnje s potrebnimi prilogami do konca tekočega meseca.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda

v Ljubljani 15. julija 1890.

J. Modic v Novi vasi pri Rakeku vsprejme takoj pod prav dobrimi pogoji

dečka

kateri ima vse potrebne lastnosti, za učenca v prodajalnici z mešaním blagom. (571—1)

Na čast vsem Anam in Jakobom

bode

v Medvodah

v gostilni pri Gruberji po dom. pri Tosniku v nedeljo dne 27. julija 1890

KONCERT

z godali na lok.

Začetek ob 5. uri.

Za mnogobrojni obisk se priporoča z velespoštovanjem

(570)

Anton Gruber.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar.

Prvo žrebanje

14. avgusta.

Komad

samo 1 gold.

Prvo žrebanje

14. avgusta.

Srečke Dunajske razstave.

(505—30)

2 glavna
dobitka

vsak po

Vsaka srečka veljavna za
obe žrebanji.

50.000 gold.

vrednosti.

Drugo žrebanje

15. oktobra.

Srečke po 1 gold.

Uprava razstavine loterije

Dunaj, Rotunda.

V Ljubljani prodaja srečke C. C. MAYER.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.